

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoPr/3/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112202424
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1112202424.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobkyne: V. S. R. , narodená dňa XX.X.XXXX, bytom Y., T. č. XXXX/XX, zastúpená JUDr. Martou Šuvadovou, advokátkou v Košiciach, Floriánska č. 16, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Banská Bystrica, Lazovná č. 63, o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 23. mája 2012, č.k. 11 Cpr 1/2012-86, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 23. mája 2012, č.k. 11 Cpr 1/2012-86, m e n í tak, že žalobu z a m i e t a . 11
- II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %.
- III. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.
- IV. Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava I. rozsudkom zo dňa 23.5.2012, č.k. 11 Cpr 1/2012-86, určil, že výpoveď zo dňa 28.9.2011 daná žalobkyni listom č.j. I/XXX/XXXXX/XX/. v zmysle § 46 ods. 1 písm. b/ a § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a súčasne v nadväznosti na ustanovenie § 120 citovaného zákona aj v zmysle § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 4 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov, doručená žalobkyni dňa 28.9.2011, je neplatná. Rozsudok odôvodnil po právnej stránke ustanovením § 4, § 10 ods. 3 zákona č. 333/2011 Z.z., § 46 ods. 1 písm. b/, § 47 písm. b/, § 48 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 20, § 21, § 22 ods. 4, § 120 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 4, § 63 ods. 2, § 77 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce. Skutkovo dôvodil tým, že žalobkyňa dňa 28.9.2011 prevzala písomnú výpoveď o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, v ktorej bol uvedený ako dôvod skutočnosť, že rozhodnutím generálneho riaditeľa Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 23.9.2011, č. XX/XXXX/XXX, ku dňu 30.11.2011 bolo zrušené štátnozamestnanecké miesto - odborný radca, kontrolór, oddelenie kontroly, pravidelné miesto vykonávania štátnej služby - Daňový úrad Košice II., obsadené žalobkyňou a služobný úrad nemal pre ňu iné vhodné štátnozamestnanecké miesto. Výpoveď sa opiera o výpovedný dôvod uvedený v § 47 písm. b/ zákona o štátnej službe. K zrušeniu štátnozamestnaneckých miest došlo v súvislosti s reformou daňovej správy, na základe ktorej došlo k zrušeniu daňových úradov a vznikli nové daňové úrady s krajskou pôsobnosťou a tiež v súvislosti s reformou daňovej a colnej správy, na základe ktorej došlo k zlúčeniu daňovej a colnej správy. Súd prvej inštancie mal za to, že boli naplnené všetky formálne a niektoré z

materiálnych podmienok pre platnosť výpovede, konkrétne výpoveď bola urobená písomne, žalobkyni bola riadne doručená, je v nej dostatočne konkrétne vymedzený (skutkovo a právne) výpovedný dôvod, pričom jeho existencia bola aj skutočne daná, splnená bola aj skutočnosť, že žalobkyňa napadla predmetnú výpoveď v dvojmesačnej prekluzívnej lehote podľa § 77 Zákonníka práce. Vo vzťahu k hmotnoprávnym podmienkam je podmienkou platnosti výpovede aj tzv. splnenie si ponukovej povinnosti zo strany služobného úradu, ktorá medzi stranami sporu zostala sporná, kde žalobkyňa tvrdila, že žalovaný si túto povinnosť nesplnil a neponúkol jej voľné pracovné miesta, ktoré boli v čase výpovede zverejnené na internete ako miesta, ktoré sa majú obsadzovať výberovým konaním. Na druhej strane žalovaný tvrdil, že pre žalobkyňu iné vhodné miesto nemal, preto mu táto povinnosť nevznikla (tzv. voľné pracovné miesta boli obsadené zamestnancami v dočasnej štátnej službe). Súd prvej inštancie dôvodil, že pri uplatnení výpovedného dôvodu v zmysle ustanovenia § 47 písm. b/ zákona o štátnej službe platí povinnosť služobného úradu ponúknuť zamestnancovi inú vhodnú prácu, prípadne ak tento nesúhlasí s jeho trvalým preložením. V čase doručenia výpovede žalovaný zverejnil na webovej stránke www.profesia.sk zoznam voľných štátnozamestnaneckých miest, na ktoré vyhlásil výberové konania. V čase doručenia výpovede boli tieto miesta určené na obsadenie uchádzačmi podľa výsledkov výberových konaní, a teda že predmetné pozície možno považovať za voľné pracovné miesta. Sporové strany sa zhodli na tom, že voľné štátnozamestnanecké miesto - stála štátna služba, hlavný štátny radca - vedúci štátny zamestnanec - riaditeľ osobného úradu nebolo vhodným pracovným miestom, preto sa súd prvej inštancie bližšie týmto pracovným miestom nezaoberal. Pokiaľ išlo o pozíciu odborný radca - kontrolór miesto výkonu práce Daňový úrad Michalovce, termín a čas uskutočnenia výberu dňa 25.10.2011, toto takisto nebolo možné považovať za vhodné pracovné miesto, nakoľko bolo naň síce v čase doručenia výpovede vyhlásené výberové konanie, avšak táto pozícia bola na základe rozhodnutia generálneho riaditeľa Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. XX/XXXX/XXX o zrušení štátnozamestnaneckých miest na Daňovom riaditeľstve Slovenskej republiky dňom 31.10.2011 zrušená, pričom do jeho zrušenia bolo obsadené pracovníčkou v dočasnej štátnej službe V. S. I. K jeho zrušeniu došlo teda ešte počas plynutia výpovednej doby žalobkyne. Pokiaľ ide o ostatné voľné štátnozamestnanecké miesta (V XXXX/XXX/XX, V XXXX/XXX/XX, V XXXX/XXX/XX, V XXXX/XXX/XX, V XXXX/XXX/XX), tieto sa vyhlasovali na obsadenie pracovných pozícií stála štátna služba, odborný radca - kontrolór, stála štátna služba, odborný radca - správca a stála štátna služba, odborný radca - referent ZÚ, CO, BOZP, PO. Na základe ponúk z webovej stránky www.profesia.sk <<http://www.profesia.sk>> žalobkyňa v čase doručenia výpovede spĺňala všetky kvalifikačné predpoklady pre výkon voľných pracovných miest - kontrolór, správca. K tvrdeniu žalovaného, že nevhodnosť uvedených voľných pracovných pozícií odvodzoval len od toho, že tieto miesta boli do výberového konania obsadené zamestnancami v dočasnej štátnej službe, že predmetné vyššie uvedené miesta boli v Bratislave, súd prvej inštancie dôvodil, že pokiaľ ide o vzdialenosť miesta výkonu práce od bydliska žalobkyne, táto skutočnosť sama osebe nemôže robiť voľné pracovné miesto nevhodným, nakoľko táto skutočnosť nemá nič spoločné s kvalifikačnými predpokladmi, schopnosťami a zdravotným stavom žalobkyne, a môže byť len podporným dôvodom nevhodnosti, avšak aj to len za predpokladu, že táto pozícia bola žalobkyni riadne ponúknutá a táto sa mala možnosť k nej vyjadriť. Žalobkyňa spĺňala všetky kvalifikačné predpoklady pre výkon práce kontrolóra a správcu, vrátane jej schopností a zdravotných predpokladov na výkon tejto práce, bola ochotná za touto prácou vycestovať aj do Bratislavy. Žalovaný neponúkol tieto pozície v čase doručenia výpovede žalobkyni, hoci vedel, že ide o voľné pracovné pozície, rozhodnutie o prijatí/neprijatí týchto voľných pracovných pozícií bolo výlučne na žalobkyni. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný si riadne nesplnil svoju ponukovú povinnosť a z tohto dôvodu považoval výpoveď danú žalobkyni za neplatnú. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného o obsadenie týchto miest pracovníkmi v dočasnej štátnej službe, súd prvej inštancie konštatoval, že dočasné obsadenie týchto pozícií pracovníkmi v dočasnej štátnej službe nepredstavovalo žiadnu prekážku k tomu, aby tieto miesta nemohla zastávať aj samotná žalobkyňa. Žalovaný tak nezrušil už vyhlásený konkurz a následne prostredníctvom tohto konkurzu skutočne aj prijal zamestnancov a uprednostnil zamestnancov v dočasnej štátnej službe pred zamestnancami v stálej službe, čím porušil aj zásadu zákazu rovnakého zaobchádzania (t.j. všeobecný zákaz diskriminácie). Je v rozpore s dobrými mravmi, aby bolo zamestnancovi na ujmu to, že pracoval v stálej štátnej službe, nehovoriac o tom, že je výsadou zamestnanca rozhodnúť sa, či by toto miesto prijal alebo nie. Pokiaľ ide o ponuku iného vhodného miesta, nemusí ísť nevyhnutne o prácu zodpovedajúcu druhu doteraz vykonávanej práce podľa pracovnej zmluvy, môže ňou byť aj práca na kratší pracovný čas a v mieste výkonu doterajšej práce to môže byť akákoľvek práca, na ktorú zamestnanec spĺňa zdravotné predpoklady. Analogicky, môže túto predstavovať i práca v dočasnej službe napriek skutočnosti, že zamestnanec vykonával prácu v stálej štátnej službe. Žalovaný

si teda riadne nesplnil svoju ponukovú povinnosť, neponúkol žalobkyni voľné pracovné miesta, na obsadenie ktorých v čase doručenia výpovede vyhlásil výberové konania, pričom išlo nielen o voľné, ale aj vhodné, pracovné pozície. Tým nedošlo k splneniu hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede podľa ustanovenia § 47 písm. b/ zákona o štátnej službe. Úspešnej žalobkyni súd prvej inštancie priznal náhradu trov konania v sume XXX,XXX €, ktorých výšku, dôvodnosť, súčasne odôvodnil. V tejto časti dôvodil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., vyhláškou č. 655/2004 Z.z.

2. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal včas odvolanie žalovaný dôvodiac tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.), postupom súdu prvej inštancie sa mu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vrátane konania pred súdom prvej inštancie trpí takými zjavnými vadami procesno-hmotnoprávneho charakteru, ktoré znemožňujú jeho akceptáciu. Vo všeobecnom záujme spoločnosti je, aby rozhodnutia súdov predstavovali záruku zákonnosti a slúžili na jej upevňovanie a rozvíjanie. Súd prvej inštancie postupoval v rozpore s ustanovením § 18, § 41, § 42, § 115 ods. 2, § 123 O.s.p., keď mu neumožnil riadne uplatniť všetky jeho práva vyplývajúce mu z postavenia účastníka konania (strany sporu). Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vychádza aj z písomného podania žalobkyne zo dňa 17.4.2012, o ktorého existencii sa dozvedel až na pojednávaní dňa 23.5.2012, kedy bol rozsudok vyhlásený, a teda nemal dostatok času sa pripraviť na pojednávanie. Zákonnou povinnosťou každého súdu je oboznámiť strany sporu so všetkými skutočnosťami týkajúcimi sa priebehu konania. Právo strany sporu na doručenie procesných vyjadrení ostatných strán treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces a včasné nedoručenie vyjadrenia strany sporu druhej strane vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní; postupom súdu prvej inštancie mu teda bola odňatá možnosť konať pred súdom. Vo vzťahu k právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie žalovaný vyjadril nespokojnosť, keď podľa jeho názoru text odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku sa vo viacerých prípadoch opiera o nesprávne určené ustanovenia právnych predpisov, odôvodnenie je tiež nedostatočne presvedčivé a navyše súdny výklad zákona o štátnej službe v otázke možnosti obsadenia štátnozamestnaneckých miest v nadväznosti na vyhlásené výberové konania je viac než zavádzajúci a často bez právnej logiky. Poukázal na aplikáciu viacerých ustanovení Zákonníka práce, na ktoré sa súd vo svojom odôvodnení odvoláva, pričom na ich použitie v prejednávanej veci neodkazuje zákon o štátnej službe. Jedná sa napríklad o ustanovenie § 63 ods. 2 Zákonníka práce upravujúce podmienky výpovede zo strany zamestnávateľa, ktoré je právne neúčinné, nakoľko toto ustanovenie Zákonníka práce sa nevzťahuje na štátnozamestnanecké vzťahy. Rovnako vhodnosť ponúkanej práce súd prvej inštancie posudzoval s poukazom na ustanovenie § 55 ods. 5 Zákonníka práce, ktorý je opätovne pre účely štátnej služby nepoužiteľný. Ustanovením § 120 zákona o štátnej službe je vyjadrená delegovaná pôsobnosť Zákonníka práce na štátnozamestnanecké vzťahy, t.j. Zákonník práce možno použiť len v týchto zákonom uvedených ustanoveniach. Ďalej v podanom odvolaní žalovaný poukázal na rozdiel medzi výberovým konaním a výberom, nakoľko výberovým konaním sa obsadzujú miesta vedúcich štátnych zamestnancov a výberom ostatné miesta (radové). Súd prvej inštancie na jednej strane ustálil svoj názor na tom, že žalobkyňa nebola vedúci štátny zamestnanec, že je nutné zaoberať sa len výbermi. Na druhej strane ale poukazuje na ustanovenie § 22 ods. 4 zákona o štátnej službe, kde je upravená povinnosť zrušiť výberové konanie, nie výber, keď je na obsadzované miesto zaradený vedúci zamestnanec, ktorému funkcia skončila na základe zákona, podľa § 38 zákona o štátnej službe. Súd prvej inštancie bez spojitosti na ostatné ustanovenia zákona o štátnej službe potvrdil tú skutočnosť, že keď vedúcemu štátnemu zamestnancovi skončí vykonávanie funkcie zo zákona, služobný úrad je povinný zaradiť ho do tej istej funkcie, preto je pri výberovom konaní uvedená povinnosť zrušiť vyhlásené výberové konanie, ak sa obsadí miesto, na ktoré je vyhlásené výberové konanie týmto spôsobom. Teda ustanovenie § 22 ods. 4 zákona o štátnej službe treba vykladať v spojitosti s § 38 a § 39 zákona o štátnej službe. Žalobkyňa nebola vedúcim štátnym zamestnancom a jej zaradenie podľa tohto ustanovenia by nebolo reálne. Súd aj žalobkyňa spájajú výber a výberové konanie, čo je v rozpore so zákonom o štátnej službe. Keby sa prijal názor súdu prvej inštancie, že len preto, že dočasná štátna služba je štátnou službou na dobu určitú, je potrebné miesta obsadené zamestnancami v tomto druhu služby ponúkať iným zamestnancom ako voľné, dochádzalo by k diskriminačnému konaniu vo vzťahu k týmto zamestnancom z dôvodu ich postavenia. Rovnako sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie v otázke splnenia jeho ponukovej povinnosti voči žalobkyni. Ponuka vhodného štátnozamestnaneckého miesta je jednou z hmotnoprávnych podmienok dania výpovede v zmysle ustanovenia § 47 písm. b/ zákona o štátnej službe. Vhodnosť ponúkaného štátnozamestnaneckého miesta je potrebné posudzovať vždy v spojitosti a s prihliadnutím na kvalifikačné predpoklady štátneho zamestnanca, ako aj posúdením

jeho statusu, pozície, funkcie a charakteru výkonu štátnej služby. Vhodné štátnozamestnanecké miesto nemožno stotožňovať s pojmom voľné štátnozamestnanecké miesto, nakoľko tento pojem je značne širší, keďže podmienkou jeho existencie je nielen samotný fakt, že dané miesto musí byť v služobnom úrade reálne voľné, ale zároveň musí zodpovedať aj ďalším podmienkam stanoveným vo vzťahu k vykonávanej činnosti, ako aj k voľbe spôsobu formy jeho obsadenia v štátnej službe. Na tento účel je v ustanovení § 21 zákona o štátnej službe upravená možnosť služobného úradu rozhodnúť o forme obsadenia štátnozamestnaneckej pozície. V prípade vyhlásených výberových konaní, resp. výberov, je to vždy rozhodnutie služobného úradu, že určité miesto chce obsadiť prostredníctvom výberu z viacerých kandidátov, v ktorom sa preveria ich schopnosti a predpoklady viažuce sa k výkonu činnosti na obsadzovanej pozícii; toto miesto neobsadí cestou priameho preloženia iného štátneho zamestnanca bez uskutočnenia pohovoru. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v časti rozoberajúcej pojem voľné štátnozamestnanecké miesto, ktoré má byť zároveň vždy aj vhodným štátnozamestnaneckým miestom v zmysle ponukovej povinnosti služobného úradu pri daní výpovede, je nesprávne, keď neberie do úvahy všetky skutočnosti. Ani pokiaľ ide o rozsudky v obdobných štátnozamestnaneckých sporoch, nenašiel v nich povinnosť služobného úradu určenú súdom ponúkať pri daní výpovede z dôvodu zrušenia miesta, miesto obsadené zamestnancom v dočasnej štátnej službe. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť, resp. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. V prípade, že odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdí, navrhol vo výroku pripustiť možnosť podať dovolanie (§ 238 ods. 3 O.s.p.), pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

3. Žalobkyňa odvolanie nepodala. Vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Služobný úrad musí ponúknuť zamestnancovi akékoľvek voľné miesto výkonu štátnej služby, ktoré má k dispozícii v dobe skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, nielen miesto zodpovedajúce pôvodnému opisu činnosti štátnozamestnaneckého miesta zamestnanca. Záleží len na zamestnancovi, či ponuku prijme alebo ju odmietne. Zákonodarcu jasne sledoval legitímny cieľ, a to v prvom rade ochranu štátnych zamestnancov pred stratou zamestnania, ak je ochotný pracovať aj na inom mieste v štátnej službe a tiež následnú hospodárnosť nakladania so štátnymi prostriedkami. Žalovaný sám potvrdil, že spĺňala kvalifikačné predpoklady na voľné pozície. Dňa 23.9.2011 bolo rozhodnuté o zrušení štátnozamestnaneckých miest, avšak v dohľadnej dobe naopak žalovaný absolútne nepreukázal stratu možnosti zamestnávať, ale vyhlásenými výberovými konaniami či výbermi prezentoval opak; po 23.9.2011 dochádzalo k prijímaniu štátnych zamestnancov a nedošlo k zrušeniu výberových konaní a výberov. Žalovaný nerozlišuje dve zásadné veci: miesto obsadené zamestnancom v dočasnej štátnej službe a miesto obsadené zamestnancom v dočasnej štátnej službe, o ktorom má zamestnávateľ kvalifikovanú vedomosť, že sa uvoľní v určitom časovom úseku. V čase doručenia výpovede boli tieto pozície (dočasne obsadené) pracovníkmi v dočasnej štátnej službe, žalovaný mal vedomosť o tom, že tieto pracovné pozície budú v určitom časovom okamihu voľnými pracovnými pozíciami. Bolo povinnosťou žalovaného takto voľné pracovné miesto ponúknuť zamestnancovi, s ktorým má byť pre nadbytočnosť rozviazaný pracovný pomer. Táto povinnosť ponuky predchádza povinnosti vypísať výberové konanie. Ustanovenie o ponukovej povinnosti má byť vykladané v širšom slova zmysle, kedy toto ustanovenie má prioritne ochraňovať zamestnanca pred skončením pracovného pomeru. Nemožno voľné štátnozamestnanecké miesto zužovať len na miesto, ktoré je „fyzicky“ voľné ku dňu doručenia výpovede zamestnancovi. Preukázanie splnenia všetkých hmotnoprávných podmienok platného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru je na služobnom úrade. Žalovaný nepredložil žiadny administratívny spis, že služobný úrad nemal voľné štátnozamestnanecké miesto pre ňu, ktorý by preukazoval, že služobný úrad v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru s ňou nemal žiadne voľné štátnozamestnanecké miesto. V prejednávanej veci nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, naopak ide o rozhodnutie zásadného významu po morálnej stránke, kedy nemožno tolerovať, aby zamestnávateľ, štát, vyberal a dosadzoval štátnych zamestnancov podľa svojej ľubovôle, kedy medze zákona sú stanovené presne, ale zo strany zamestnávateľa sú nerešpektované. Súd prvej inštancie náležite zistil všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie vo veci a tieto správne právne posúdil. Žiadala náhradu trov odvolacieho konania.

4.1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom (v poradí prvým) zo dňa 18.12.2013, č.k. 5/2012-122, rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 23.5.2012, č.k. 1/2012-86, zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V prvom rade

2 CoPr
11 Cpr

sa zaoberal otázkou, či súd všeobecného súdnictva má právomoc konať vo veci neplatnosti rozviazania štátnozamestnaneckého pomeru, resp. právomoc svedčí súdu v správnom súdnictve a dospel k záveru, že táto právomoc patrí súdu všeobecného súdnictva. Hoci štátnozamestnanecký vzťah trval od roku 1991, k jeho skončeniu došlo až v roku 2011 výpoveďou podľa zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe citujúc ustanovenia tohto zákona (ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.11.2009), ktorým bol zrušený zákon č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Na prejednávajúcu vec (konanie o neplatnosť rozviazania štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou začaté v roku 2012) je preto potrebné aplikovať zákon č. 400/2009 Z.z. (§ 131, § 142 bod 1). Ako z ustanovenia § 120 zákona č. 400/2009 Z.z. vyplýva, na štátnozamestnanecké vzťahy sa primerane použijú ustanovenia Zákonníka práce; okrem iných aj § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 4, § 63 ods. 4 až ods. 6, § 64 ods. 1, ods. 2, § 67, § 69, § 70, § 72, § 75 ods. 3, ods. 4, § 76 ods. 4, ods. 5, ods. 7, § 77 až § 80. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že v konaniach vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru začaté po 1.11.2009 sa postupuje podľa zákona č. 400/2009 Z.z. a na prejednanie veci má právomoc súd všeobecného súdnictva (§ 6 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších predpisov, § 77 Zákonníka práce; v neposlednom rade aj § 125 zákona č. 400/2009 Z.z.). Skončenie štátnozamestnaneckého pomeru po 1.11.2009 výpoveďou zo strany služobného úradu stratilo charakter individuálneho správneho aktu a pretransformovalo sa na jednostranný právny úkon zamestnávateľa obdobný výpovedi z pracovnoprávneho vzťahu. Podanie návrhu na určenie neplatnosti takéhoto jednostranného právneho úkonu a uplatnenie nárokov z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou nepodlieha súdnemu prieskumu zákonnosti rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku v rámci správneho súdnictva (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.5.2011, sp.zn. 4 Nds 3/2011).

4.2. Nadväzne na ustanovenie § 10 ods. 3 zákona č. 333/2011 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva odvolací súd dôvodil, že práva a povinnosti vyplývajúce zo služobného pomeru, štátnozamestnaneckých vzťahov, pracovnoprávnych vzťahov a z iných právnych vzťahov zamestnancov, ako aj práva a povinnosti z iných právnych vzťahov prechádzajú od 1.1.2012 z Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky a Colného riaditeľstva Slovenskej republiky na Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky.

4.3. Následne nadväzne na ustanovenie § 46 ods. 1 písm. b/, § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. odvolací súd dôvodil, že na to, aby bolo možné výpoveď danú žalovaným žalobkyňou z tohto výpovedného dôvodu považovať za platnú, museli byť v čase dania výpovede súčasne splnené všetky zákonom predpokladané podmienky, a sice 1/ zrušenie takéhoto štátnozamestnaneckého miesta; 2/ služobný úrad nemal pre štátneho zamestnanca iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasil s trvalým preložením v (tom istom) služobnom úrade, 3/ so služobným úradom sa nedohodne inak. V čase dania výpovede (28.9.2011) bolo nepochybne preukázané, že štátnozamestnanecké miesto žalobkyne bolo zrušené, že v služobnom úrade, v ktorom žalobkyňa vykonávala štátnu službu (Daňový úrad Košice II), fyzicky nebolo žiadne iné vhodné štátnozamestnanecké miesto; žalobkyňa nežiadala preložiť na iné služobné miesto, príp. aj v inom meste, v inom kraji, so svojím služobným úradom sa nedohodla inak; navrhla len rozviazať štátnozamestnanecký pomer výpoveďou. Za tohto skutkového stavu si žalovaný (objektívne) nemohol splniť ponukovú povinnosť. Na veci nič nemenila skutočnosť, že niektoré štátnozamestnanecké miesta boli obsadené zamestnancami v dočasnej štátnej službe a že na ne bolo vyhlásené výberové konanie, výber. Nič nebránilo žalobkyňu na výber sa prihlásiť a zúčastniť sa ho. Štátna služba je činnosť, ktorou štátny zamestnanec v rozsahu ustanovenom týmto zákonom alebo osobitným predpisom plní úlohy štátneho orgánu pri vykonávaní štátnej správy alebo plní úlohy pri vykonávaní štátnych záležitostí v služobnom úrade v príslušnom odbore štátnej služby alebo bez určenia odboru štátnej služby, ktorá zahŕňa činnosti uvádzané v ustanovení § 5 zákona č. 400/2009 Z.z. Štátny zamestnanec je fyzická osoba, ktorá v štátnozamestnaneckom pomere vykonáva štátnu službu v služobnom úrade v príslušnom odbore štátnej služby (§ 6 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z.). Odbor štátnej služby je odborný úsek, v ktorom štátny zamestnanec vykonáva štátnu službu (§ 7 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z.). Služobný úrad koordinuje činnosť vo veciach štátnozamestnaneckých vzťahov tohto služobného úradu, ku ktorému vykonáva zriaďovateľskú funkciu podľa osobitného predpisu (§ 9 ods. 5 zákona č. 400/2009 Z.z.). Z vyššie uvedeného vyplýva, že štátny zamestnanec plní úlohy pri vykonávaní štátnych záležitostí v služobnom úrade v príslušnom odbore štátnej služby, na konkrétnom odbornom úseku za predchádzajúceho splnenia podmienok prijatia do štátnej služby, medzi iným aj odborné, kvalifikačné, predpoklady. Znamená to, že splnenie podmienky pre platnú výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru pre nemožnosť štátneho zamestnanca ďalej zamestnávať je, že (len) služobný úrad, na ktorom

štátny zamestnanec plnil úlohy štátneho orgánu pri vykonávaní štátnej správy alebo plnil úlohy pri vykonávaní štátnych záležitostí v príslušnom odbore štátnej služby v čase dania výpovede, tohto štátneho zamestnanca nemal možnosť ďalej zamestnávať, nemal pre neho miesto zodpovedajúce predovšetkým kvalifikačným predpokladom zamestnanca, dovedy ním vykonávanej činnosti vzhľadom tiež na dovedejšiu funkciu, postavenie, samozrejme za súčasného splnenia zákonom dovoleného spôsobu obsadzovania štátnozamestnaneckých miest (§ 20 a nasl. zákona č. 400/2009 Z.z.); nestačilo spĺňať len zdravotné predpoklady. Odvolací súd zdôraznil, že štátnozamestnanecké miesto žalobkyne (radové miesto štátneho zamestnanca) sa obsadzovalo výberom (§ 20 ods. 2 písm. b/, § 22, § 23 zákona č. 400/2009 Z.z.). Výber osobitne upravoval zákon v ustanovení § 23, a tak pre výber nebolo možné použiť ustanovenie § 22 citovaného zákona upravujúce výberové konanie. Vo vzťahu k voľným štátnozamestnaneckým miestam v iných služobných úradoch ponuka zo strany služobného úradu žalobkyne by nemohla obstáť už len z toho dôvodu, že trvalé preloženie bolo možné (len) po dohode vedúcich úradov príslušných služobných úradov. V prejednávanej veci teda bolo nepochybne preukázané, že služobný úrad žalobkyne v čase dania výpovede nemal pre žalobkyňu iné vhodné štátnozamestnanecké miesto (zodpovedajúce jej kvalifikácii, odbornosti, vzhľadom na jej dovedejšiu funkciu, postavenie, zdravotný stav), účastníci sa nedohodli inak, a tak bolo namieste len skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, čo sa napokon aj stalo. Výpoveď žalovaného zo dňa 28.9.2011 je platná, spĺňa všetky formálne i materiálne náležitosti. Všetky tieto skutočnosti boli známe už v konaní pred súdom prvej inštancie. Z vykonaného dokazovania ale súd vyvodil nesprávne skutkové závery majúce za následok nesprávne právne posúdenie; už len tieto dôvody boli spôsobilé odôvodniť zmenu napadnutého rozsudku, a tak sa odvolací súd už ďalšími dôvodmi odvolania (odňatie možnosti konať pred súdom žalovanému) nezaoberal. Osobitne odvolací súd dôvodil, že súd prvej inštancie síce vykonal dokazovanie aj záznamom z ústneho pojednávania dňa 28.9.2011, avšak tento nijakým spôsobom nevyhodnotil, neodstraňoval rozpor medzi tvrdením žalobkyne na pohovore a v žalobe v prejednávanej veci, nerozlišoval medzi zákonnou úpravou výberu a výberového konania, vzťah štátneho zamestnanca k služobnému úradu, práva a povinnosti služobného úradu vyplývajúce mu zo zákona č. 400/2009 Z.z. Nebolo možné v konaní použiť žalobkyňu predkladané rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. 6 Sžo 232/2010 z dôvodu rozdielnej právnej úpravy. V danej veci sa totiž vzťah medzi účastníkmi riadil zákonom č. 311/2001 Z.z., nie právnym predpisom nasledujúcim (zákonom č. 400/2009 Z.z.). V prejednávanej veci je rozhodujúcim práve zákon č. 400/2009 Z.z.

5.1. V dôsledku žalobkyňou podaného dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 25.1.2017, sp.zn. 5 Cdo 289/2014, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.12.2013, sp.zn. 2 CoPr 5/2012, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Nadväzne na ustanovenie § 1 ods. 4, § 46 ods. 1 písm. b/, § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30.9.2011 dovolací súd dôvodil, že pre posúdenie veci bola rozhodujúca otázka, či si žalovaný voči žalobkyňi splnil ponukovú povinnosť v zmysle ustanovenia § 47 písm. b/ zákona o štátnej službe. Splnenie ponukovej povinnosti služobného úradu je hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede podľa ustanovenia § 47 písm. b/ zákona štátnej služby a splnenie tejto povinnosti pred daním výpovede musí preukázať služobný úrad. Nemožnosť zamestnanca naďalej zamestnávať znamená, že zamestnávateľ nemá pre zamestnanca žiadnu prácu, teda ide o absolútnu nemožnosť zamestnanca ďalej zamestnávať; musí teda zamestnancovi ponúknuť akékoľvek voľné miesto, ktoré je k dispozícii v čase výpovede, teda nielen miesto zodpovedajúce pôvodnej pracovnej zmluve, prípadne jeho kvalifikácii, a rozhodnutie, či túto ponuku zamestnanec využije, je výlučne na ňom. Výpoveď z dôvodu organizačných zmien môže zamestnávateľ v takom prípade dať platne len vtedy, ak odmietne zamestnanec na také miesto prejsť alebo ak odmietne podrobiť sa predchádzajúcej príprave na túto inú vhodnú prácu. Podmienka platnej výpovede je splnená aj v prípade, ak zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca naďalej zamestnávať, pretože takúto prácu pre neho nemá a v tomto prípade ponuková povinnosť zamestnávateľa odpadá. Splnenie ponukovej povinnosti musí preukázať zamestnávateľ, tvrdenie a preukazovanie, že ku dňu výpovede mal zamestnávateľ voľné pracovné miesta, je procesná obrana zamestnanca (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 81/2006). Inou pre zamestnanca vhodnou prácou sa rozumie práca zodpovedajúca zdravotnému stavu, schopnostiam, pokiaľ možno aj kvalifikácii zamestnanca. Ponúkaná vhodná práca môže byť akákoľvek, ktorú má zamestnávateľ k dispozícii a zamestnanec spĺňa zdravotné predpoklady; nemala by byť taká, ktorá je voľná u zamestnávateľa len dočasne. Nie je potrebné, aby zamestnávateľ ponúkal zamestnancovi všetky voľné pracovné miesta, ktoré sú pre zamestnanca vhodné, postačí, ak zamestnávateľ ponúkne len jedno pre neho vhodné pracovné miesto.

5.2. Vytýkal odvolaciemu súdu, že pri posudzovaní splnenia hmotnoprávnej podmienky platnej výpovede podľa § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. nepostupoval v súlade s týmto výkladom ponukovej povinnosti služobného úradu. V posudzovanej veci je rozhodujúce predovšetkým zistenie, či žalovaný (služobný úrad) podľa stavu v čase dania výpovede mal alebo nemal pre žalobkyňu iné vhodné štátnozamestnanecké miesto zodpovedajúce jej zdravotnej spôsobilosti, schopnostiam a kvalifikácii, ktoré by bol povinný žalobkyni ponúknuť. Keďže žalobkyni pred výpoveďou iné vhodné štátnozamestnanecké miesto neponúkol, bola by výpoveď v súlade s § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. platná len za predpokladu, že v rozhodnom čase takýmto vhodným štátnozamestnaneckým miestom nedisponoval. Z obsahu spisu je zrejmé, že v čase dania výpovede žalobkyni žalovaný mal zverejnené dňom 13.9.2011 na webovej stránke www.profesia.sk <<http://www.profesia.sk>> zoznam voľných štátnozamestnaneckých miest, na ktoré vyhlásil výberové konania (na Daňovom riaditeľstve SR; právny predchodca žalovaného); do stálej štátnej služby, na rôzne funkcie (hlavný štátny radca - riaditeľ osobného úradu, vedúci štátny zamestnanec, odborný radca - kontrolór, odborný radca - správca, odborný radca - referent ZÚ, CO, BOZP, PO) s možnosťou prihlásenia do výberu do 30.9.2011, a teda neobstojí tvrdenie žalovaného o neexistencii žiadneho vhodného štátnozamestnaneckého miesta. Povinnosťou odvolacieho súdu bolo zistiť, ktoré štátnozamestnanecké miesta boli voľné u žalovaného v čase dania výpovede, posúdiť ich vhodnosť pre žalobkyňu z hľadiska jej zdravotnej spôsobilosti, schopností a kvalifikačných predpokladov, ktoré žalovaný uvádzal v ponuke voľných pracovných miest a následne posúdiť splnenie ponukovej povinnosti z hľadiska ustanovenia § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. Vytýkal mu tiež, že sa nezaoberal tvrdením žalobkyne, že žalovaný inými vhodnými štátnozamestnaneckými miestami v čase dania výpovede disponoval, ale jej neponúkol, že tieto pozície bola schopná a ochotná vykonávať, bola ochotná za touto prácou aj vycestovať. Neuviedol, za základe akých dôkazov dospel k skutkovému záveru o neexistencii žiadneho iného vhodného štátnozamestnaneckého miesta, nevyhodnotil svoje myšlienkové pochody pri hodnotení dôkazov aj s poukazom na ustanovenie § 17, § 18 zákona o štátnej službe najmä v kontexte jeho právneho záveru o neexistencii vhodných štátnozamestnaneckých miest v služobnom úrade žalobkyne a záveru, že vo vzťahu k voľným štátnozamestnaneckým miestam v iných služobných úradoch ponuka zo strany služobného úradu žalobkyne by nemohla obstať už len z toho dôvodu, že trvalé preloženie je možné (len) po dohode vedúcich úradov príslušných služobných úradov. Podľa názoru dovolacieho súdu je dôležitým aj argument žalobkyne, že žalovaný je služobný úrad, ktorý vykonáva svoju pôsobnosť na celom území Slovenskej republiky, čo značne rozširuje možnosti žalovaného ponúknuť voľné štátnozamestnanecké miesto za predpokladu ochoty prezentovanej žalobkyňou. Mal za to, že odvolací súd v zmysle uvedeného nepostupoval a za tohto stavu vzhľadom na nedostatok odôvodnenia zodpovedajúceho § 157 ods. 2 O.s.p. rozhodnutie postráda náležité posúdenie veci po stránke skutkovej i právnej, pre svoju nepreskúmateľnosť a pre neúplne zistený skutkový stav v tomto smere je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a jeho záver o neexistencii žiadneho iného vhodného štátnozamestnaneckého miesta v čase doručenia výpovede žalobkyni sa javí ako predčasný.

6. Po vrátení veci odvolací súd opätovne preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, tiež právnym názorom dovolacieho súdu [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1, § 455 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], na prejednanie odvolania nariadil pojednávanie (§ 385 ods. 1 C.s.p.), zopakoval dokazovanie vyjadrením žalobkyne, žalovaného, pracovnou zmluvou, dohodami o zmene pracovnej zmluvy, o zmene štátnozamestnaneckého pomeru, dokladom o skončení štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou, záznamom o ústnom pojednávaní, oznamom žalobkyne, že trvá na ďalšom trvaní štátnozamestnaneckého pomeru, zápisnicou o pojednávaní na súde prvej inštancie dňa 23.5.2012 (§ 185 ods. 2 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Na tomto mieste odvolací súd považuje za potrebné ešte uviesť, že nemohol opomenúť čl. 2 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Odvolací súd v súlade s čl. 2 ods. 1, ods. 2 C.s.p. aj rozhodol.

7. Súd prvej inštancie konal a rozhodol napadnutým rozsudkom za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb., O.s.p.), ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. s účinnosťou

od 1.7.2016 (C.s.p.), aj odvolanie bolo podané za jeho účinnosti, a tak majú na zreteli ustanovenie § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (predovšetkým podľa ustanovenia § 204 ods. 1, § 205, § 205a, § 212 ods. 1, ods. 3, § 213 ods. 1 O.s.p.), rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku; rozhodujúce tiež boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo po doplnení dokazovania odvolacím súdom vrátane dokazovania po rozhodnutí dovolacím súdom v intenciách dovolacieho súdu, ktorého výsledky ale žalobkyni úspech nepriniesli.

8.1. Žalobkyňa podaním zo dňa 5.5.2018 zopakovala skutočnosti vzťahujúce sa ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou zo dňa 28.9.2011, ktorý sa mal takto skončiť uplynutím dňa 30.11.2011, podaním zo dňa 3.11.2011, zo dňa 31.1.2012, oznámila, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Nebol jej umožnený výkon práce už v čase doručenia výpovede a ani po tom, v prekluzívnej lehote sa domáha vyslovenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde, ktoré konanie nie je doteraz právoplatne skončené. V zmysle ustálenej judikatúry má za to, že si uplatnila súčasne aj nárok na náhradu mzdy. Predpokladom vzniku práva na náhradu mzdy podľa ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce bolo a je neplatné skončenie pracovného pomeru a oznámenie zamestnanca, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru. V tejto otázke odkázala na R 10/1969, 4 Cdo 42/1995, R 33/1996, podľa ktorých ak z obsahu žaloby vyplýva, že zamestnanec sa domáha neplatnosti skončenia pracovného pomeru preto, že chce zostať aj ďalej u zamestnávateľa zamestnaný, alebo že sa domáha vyslovenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru bez toho, aby trval na tom, aby ho ďalej zamestnával, potom treba predpokladať, že sa uplatňuje aj nárok na náhradu mzdy. Zdôraznila, že sa žalobou doručenu súdu dňa 25.1.2012 domáhala a stále domáha neplatnosti skončenia pracovného pomeru, a teda je potrebné predpokladať, že si uplatnila aj nárok na náhradu mzdy. Jej žaloba teda založila fikciu existencie návrhu na priznanie náhrady mzdy ako súčasť návrhu o neplatnosť výpovede. V tomto podaní potom aj špecifikovala a odôvodnila svoj nárok na náhradu mzdy. Odstraňujúc pochybnosti o uplatnených nárokoch navrhla súdu, aby určil, že výpoveď zo dňa 28.9.2011 daná žalobkyni listom č.j. I/XXX/XXXXX/XX/U. v zmysle § 46 ods. 1 písm. b/ a § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a súčasne v nadväznosti na ustanovenie § 120 citovaného zákona aj v zmysle § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 4 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov, doručená žalobkyni dňa 28.9.2011, je neplatná a pracovný pomer naďalej trvá. Ďalej navrhla žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť jej sumu XX.XXX,XX € spolu s presne uvedeným príslušenstvom, ako aj náhradu trov konania.

8.2. Na pojednávaní na odvolacom súde prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žalobkyňa vysvetlila svoje stanovisko na ústnom pojednávaní dňa 28.9.2011, že žiada o skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou. Vychádzala z údajov, ktoré jej boli prednesené, že žalovaný, resp. jeho právny predchodca, nedisponuje žiadnymi voľnými štátnozamestnaneckými miestami. Tým spôsobom reagovala aj na ponuku skončiť štátnozamestnanecký pomer dohodou. Až po tomto sa dozvedela, že na internete boli zverejnené výberové konania na voľné miesta. Výberového konania sa nezúčastnila, ale oznámila zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Poukázala na to, že súdy v obdobných veciach už rozhodovali v prospech zamestnanca, len vždy bol iný zamestnanec; napr. Okresný súd Košice II. rozsudkom zo dňa 19.10.2012, sp.zn. 18 Cpr 1/2012, Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 15.8.2012, sp.zn. 7 Cpr 2/2012, Okresný súd Košice I. rozsudkom zo dňa 25.9.2012, sp.zn. 35 Cpr 1/2011. Okresný súd Košice II. v rozsudku zo dňa 19.10.2012, sp.zn. 18 Cpr 1/2012, uviedol, že žalovaný disponoval voľným štátnozamestnaneckým miestom, ktoré mohol a mal ponúknuť vrátane miesta na Daňovom úrade v Michalovciach, hoci aj toto miesto bolo neskôr zrušené. V ňom súd tiež uviedol, že za obsadené miesta nemožno považovať miesto, na ktorom vykonáva funkciu zamestnanec v dočasnej štátnej službe do času obsadenia tohto miesta štátnym zamestnancom v stálej štátnej službe. V tomto konaní sa prezentovali iné miesta ako v predmetnej veci. Ako náhle začali súdne spory, z internetu žalovaný stiahol výberové konania.

8.3. V podaní zo dňa 28.7.2018 žalobkyňa zdôraznila, že v čase doručenia výpovede zastávala u žalovaného v stálej štátnej službe pozíciu odborný radca - kontrolór, oddelenie kontroly, s miestom výkonu štátnej služby na Daňovom úrade Košice II. Znamená to, že spĺňala všetky kvalifikačné predpoklady pre výkon voľných pracovných miest zverejnených žalovaným. Za situácie, kedy disponovala kvalifikovaným

vzdelaním a dostatočnou praxou žalovaný bol povinný ponúknuť jej vhodné pracovné miesto. Ak takýmto nedisponuje, mal jej ponúknuť inú vhodnú prácu, a to aj menej kvalifikovanú, alebo na kratší pracovný úväzok, alebo na inom mieste. V súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Sžo 232/2010 bolo povinnosťou služobného úradu ponúknuť zamestnancovi akékoľvek voľné miesto výkonu štátnej služby, ktoré má k dispozícii v dobe skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Zákon č. 400/2009 Z.z. v § 120 neviaže ponuku na miesto, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce. Z prehľadu voľných pracovných miest predložených žalovaným vyplýva, že žalovaný mal k dispozícii vhodné štátnozamestnanecké miesta, ktoré jej mal ponúknuť. Tieto argumenty zodpovedajú citácii z jednotlivých rozsudkov: Okresného súdu Košice II. sp.zn. 18 Cpr 1/2012, Okresného súdu Košice I. sp.zn. 35 Cpr 1/2011, Okresného súdu Prešov sp.zn. 9 Cpr 9/2011, Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 7 Cpr 2/2012, Okresného súdu Bratislava I. sp.zn. 16 Cpr 1/2014. V nich došlo aj k vysporiadaniu sa s otázkou, či došlo k pochybeniu súdu prvej inštancie, keď nerozlišoval medzi zákonnou úpravou výberu a výberovým konaním. Trvala na žalobe vrátane nároku na náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru, ktorý uplatnila riadne a včas.

8.4. Podaním zo dňa 20.8.2018, 17.6.2019, žalobkyňa zotrvala na všetkých dôvodoch uvádzaných v predchádzajúcich podaniach.

9.1. Žalovaný vo vzťahu ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou uvádzal dôvody ako v podanom odvolaní proti napadnutému rozsudku. Zdôraznil, že ponukovú povinnosť voči žalobkyňi splniť nemohol, keď v rozhodnom čase nedisponoval štátnozamestnaneckými miestami, ktoré by boli vhodné na zaradenie žalobkyne v rámci štátnej služby. Vhodným štátnozamestnaneckým miestom sa rozumie miesto, ktoré zodpovedá predchádzajúcemu opisu činnosti štátnozamestnaneckého miesta, vzdelaniu, skúsenostiam, zdravotnému stavu štátneho zamestnanca. Nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobkyne, že jej mal ponúknuť všetky voľné štátnozamestnanecké miesta, keďže napr. na miesto riaditeľa osobného úradu (VK XXXX/XX/XX vyhlásené dňa 16.8.2011) by ani nebolo možné žalobkyňu preložiť, keďže nebola vo funkcii vedúceho štátneho zamestnanca. Pokiaľ ide o výbery V XXXX/XXX/XX, V XXXX/XXX/XX, V XXXX/XXX/XX, V XXXX/XXX/XX, V XXXX/XXX/XX, V XXXX/XXX/XX, tieto boli vyhlásené dňa 13.9.2011, teda pred vydaním rozhodnutia o zrušení štátnozamestnaneckých miest (23.9.2011) a daním výpovede žalobkyňi (dňa 28.9.2011) a z procesného hľadiska ich nebolo možné z jeho strany (jeho právneho predchodcu) žalobkyňi ponúknuť. Mohol konať len na základe zákona, v jeho medziach a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a žiadne zákonné ustanovenie v tom čase neupravovalo možnosť zrušiť už vyhlásený výber. K podaniu žalobkyne zo dňa 5.5.2018, ktorým uplatňuje aj náhradu mzdy pri neplatnom skončení „pracovného pomeru“, dôvodil, že o tomto rozhodnuté nebolo (o pripustení zmeny žaloby). V tejto súvislosti odkázal na ustanovenie § 140 ods. 2, § 142 ods. I, § 143 ods. I, ods. 2 C.s.p.; rovnako tak zdôraznil ustanovenie § 371 C.s.p., podľa ktorého žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť. Navrhol súdu žalobkyňou navrhovanú zmenu žaloby nepripustiť. V ďalšom žalovaný uvádzal dôvody, pre ktoré žalobkyňa nemôže mať nárok na náhradu mzdy v uplatňovanom rozsahu. Nadväzne na ustanovenie § 132, § 129 Zákonníka práce vzniesol námietku premlčania nárokov žalobkyne na náhrady mzdy. Právo na náhradu mzdy možno prvýkrát uplatniť, keď sa tá stane splatnou. Splatnosťou sa právo na náhradu mzdy stáva vymáhateľným právom, teda sa stáva nárokom a od tohto okamihu začína plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba na uplatnenie tohto nároku. Návrh na náhradu mzdy žalobkyňa súdu doručila až dňa 9.5.2018, tri roky spätne sú 9.5.2015, 15.4.2015 bola splatná náhrada mzdy za mesiac marec 2015, teda za obdobie do marca 2015 je návrh na náhradu mzdy premlčaný. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 2.7.2014, sp.zn. 12 Cpr 2/2012, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.6.2016, sp.zn. III. ÚS 446/2016. Nesúhlasil s názorom žalobkyne ohľadom skutočnosti, že podanou žalobou doručenu dňa 25.1.2012 o neplatnosť skončenia „pracovného“ pomeru zároveň uplatnila aj nárok na priznanie náhrady mzdy ako súčasť jej návrhu na neplatnosť výpovede. ňou citované judikáty R 10/1969, 4 Cdo 42/1995, R 33/1996, sú staršieho dáta. Konanie o nároku na náhradu mzdy nie je zo zákona spojené s konaním o neplatnosť výpovede, teda súd nerozhoduje o náhrade mzdy ex offa, ale len na návrh účastníka; v tejto súvislosti odkázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 12 CoPr 5/2017. Navrhol zamietnuť návrh žalobkyne o vyslovenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, na náhradu mzdy.

9.2. Na pojednávaní žalovaný zdôraznil, že v čase dania výpovede nemal ďalšie voľné, vhodné, štátnozamestnanecké miesto, ktoré by mohol žalobkyňi ponúknuť. Miesta, na ktoré v tom čase bolo vyhlásené výberové konanie, alebo výber, boli obsadené zamestnancami v dočasnej štátnej službe. Zdôraznil, že treba rozlišovať medzi voľným a vhodným miestom. Právna úprava v tom čase hovorila o vhodnom štátnozamestnaneckom mieste, a také služobný úrad nemal. Výberové konanie VK XXXX/XX/XX bolo na miesto iné, v inom odbornom úseku štátnej služby. Žalobkyňa nebola vedúcim zamestnancom, bola radovým zamestnancom, čo napokon ani samotná žalobkyňa

nerozporuje. Vyplyva to z pojednávania zo súdu prvej inštancie dňa 23.5.2012. Výber V XXXX/XXX/XX sa týkal štátnozamestnaneckého miesta odborný radca v inom odbornom úseku - na úseku utajovaných skutočností a na organizačnom úrade v Bratislave ako referent zvláštnych úloh. Výber V XXXX/XXX/XX sa týkal miesta odborného radcu - kontrolór na Daňovom úrade Michalovce, ktoré bolo obsadené V. I., zamestnancom v dočasnej štátnej službe, ktoré bolo ku dňu 31.10.2011 zrušené rozhodnutím generálneho riaditeľa DRS č. XXXXX/XXX (správne DR SR č. XX/XXXX/XXX; č.l. 231 spisu) o zrušení štátnozamestnaneckých miest na daňovom riaditeľstve. Výbery V XXXX/XXX/XX, V XXXX/XXX/XX, V XXXX/XXX/XX, V XXXX/XXX/XX, boli miesta obsadené osobami v dočasnej štátnej službe ku dňu 28.9.2011 s miestom výkonu práce na Daňovom úrade Bratislava na vymeriavacom oddelení vo funkcii správca dane. Upozornil na rozdielnu náplň činnosti správcu daní a kontrolóra. Výbery V XXXX/XXX/XX, V XXXX/XXX/XX, V XXXX/XXX/XX, sa nevzťahovali na štátnozamestnanecké miesto kontrolórky. Nemal teda ani vhodné a ani voľné štátnozamestnanecké miesto, ktoré by mohol žalobkyni ponúknuť v čase dania výpovede. Ani daný predpis neupravoval možnosti, ako v takomto prípade pokračovať, či mal skončiť štátnozamestnanecký pomer s ľuďmi, ktorí boli v dočasnej službe alebo akým spôsobom tieto miesta obsadiť. Zdôraznil, že výberové konanie, výbery, boli zverejnené, nie utajené.

9.3. Disponuje aj inými rozhodnutiami, ktoré konštatujú, že pre skúmanie povinnosti zamestnávateľa, ktoré vyplyvajú z tejto situácie, je vždy rozhodujúci stav v čase dania výpovede a nie v čase plynutia výpovednej lehoty; v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 29.11.2001, sp.zn. 21 Cdo 2738/2000. Tvrdenie a preukazovanie skutočností, že ku dňu výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru mal mať údajne vhodné štátnozamestnanecké miesta, je procesná obrana žalobkyne, vo vzťahu ku ktorej je dané dôkazné bremeno a toto zaťažuje žalobkyňu. Trval na tom, že ku dňu 28.9.2011 nedisponoval žiadnym vhodným štátnozamestnaneckým miestom, a preto mu ponuková povinnosť odpadla. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.11.2008, sp.zn. 3 Cdo 261/2007, podľa ktorého preferovaniu zamestnanca v pracovnom pomere na dobu neurčitú (čo korešponduje so stálou štátnou službou) pred zamestnancom v pracovnom pomere na dobu určitú (čo korešponduje s dočasnou štátnou službou) nemožno prisvedčiť, pretože práve takýto právny názor je v rozpore so všeobecným zákazom diskriminácie v oblasti pracovných vzťahov. Tieto závery možno aplikovať aj v prejednávanej veci, keď trvalé preloženie žalobkyne na miesta obsadené ku dňu 28.9.2011 štátnymi zamestnancami v dočasnej štátnej službe by nemalo oporu v platnej legislatíve a vo vzťahu k štátnym zamestnancom v dočasnej štátnej službe by bolo diskriminačné, lebo by s nimi musel byť skončený štátnozamestnanecký pomer. Ďalej sa vyjadroval k nároku žalobkyne na náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru zhodne ako v predchádzajúcom vyjadrení. Pripojil prehľad vyhlásených výberov za rok 2011: pod č. 108 (miesto služobného úradu v Bratislave; org. jednotka referát zvláštnych úloh; V XXXX/XXX/XX); pod č. 109 (miesto služobného úradu v Bratislave; org. jednotka vymeriavacie II; V XXXX/XXX/XX); pod č. 110 (miesto služobného úradu v Bratislave; org. jednotka vymeriavacie II; V XXXX/XXX/XX); pod č. 111 (miesto služobného úradu v Bratislave; org. jednotka vymeriavacie I; V XXXX/XXX/XX); pod č. 112 (miesto služobného úradu v Bratislave; org. jednotka vymeriavacie V; V XXXX/XXX/XX); pod č. 113 (miesto služobného úradu v Michalovciach; org. jednotka kontroly; V XXXX/XXX/XX), výber bol dňa 25.10.2011 zrušený. Tiež pripojil rozhodnutia, na ktoré v podaní odkazuje.

9.4. Podaním zo dňa 20.8.2018 zotrval žalovaný na všetkých dôvodoch uvádzaných v predchádzajúcich podaniach. Na pojednávaní na odvolacom súde dňa 26.6.2019, osobitne k náhrade mzdy v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru, zopakoval vznesenú námietku premlčania, nesúhlasí s uplatňovanými úrokmi z omeškania. V prípade, ak by odvolací súd dospel k záveru, že nárok na náhradu mzdy žalobkyňa uplatnila včas, navrhol priznať žalobkyni náhradu mzdy len v rozsahu 9 mesiacov v zmysle zákona a nad tento rozsah uplatnil moderačné právo tak, aby nad tento rozsah žalobkyni náhrada mzdy priznaná nebola.

10.1. V konaní pred súdom prvej inštancie a aj v odvolacom konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa v pozícii odborný radca, kontrolór na oddelení kontroly, vykonávala štátnu službu na dobu neurčitú, v pravidelnom mieste výkonu štátnej služby Daňový úrad Košice II; nie v pozícii vedúceho štátneho zamestnanca, ale jej štátnozamestnanecké miesto patrilo medzi ostatné (radové) miesta. Podaním zo dňa 28.9.2011, č. I/XXX/XXXXX/XX/U., doručené žalobkyni dňa 28.9.2011, žalovaný (jeho právny predchodca) dal žalobkyni výpoveď zmysle § 46 ods. 1 písm. b/ a § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a súčasne v nadväznosti na ustanovenie § 120 citovaného zákona aj v zmysle § 61 ods. 1, ods. 2 a ods. 4 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov, z dôvodu, že bolo

zrušené jej štátnozamestnanecké miesto a služobný úrad nemá pre ňu iné vhodné štátnozamestnanecké miesto. Takto sa mal štátnozamestnanecký pomer skončiť uplynutím výpovednej dvojmesačnej doby, ktorá začala plynúť od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede a skončí sa uplynutím posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca (uplynutím dňa 30.11.2011). Predchádzalo tomu ústne pojednávanie dňa 28.9.2011, na ktorom služobným úradom bola žalobkyňa oboznámená o zrušení jej štátnozamestnaneckého pomeru (odborný radca, kontrolór, oddelenie kontroly, pravidelné miesto vykonávania štátnej služby Daňový úrad Košice II) a že služobný úrad nemá pre ňu iné vhodné štátnozamestnanecké miesto ku dňu 28.9.2011. Tu sa žalobkyňa vyjadrila tak, že žiada o uplatnenie postupu v súlade s platnými právnymi predpismi a žiada o skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou. Odvolaciemu súdu vysvetlila, že vychádzala z údajov, ktoré jej boli prednesené, a síce že žalovaný, resp. jeho právny predchodca, nedisponuje žiadnymi voľnými štátnozamestnaneckými miestami. Neskôr sa dozvedela, že žalovaný vypísal výberové konanie, výber, na obsadenie štátnozamestnaneckých miest, ktoré by mohla zastávať aj sama, hoci aj pravidelné miesto vykonávania štátnej služby bolo v inom meste Slovenskej republiky. Hoci tieto miesta boli obsadené zamestnancami v dočasnej štátnej službe, žalovaný jej mal takéto miesta ponúknuť, a teda že podľa jej názoru boli voľné. Z tohto dôvodu považuje výpoveď za neplatnú.

10.2. Spornou aj v odvolacom konaní zostalo to, či výpoveď je platným/neplatným právnym úkonom žalovaného (jeho právneho predchodcu) z dôvodu, že si nespĺnil ponukovú povinnosť na miesta ku dňu 28.9.2011 (deň dania a doručenia žalobkyňi výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru) obsadené štátnymi zamestnancami v dočasnej štátnej službe, na ktoré bolo vypísané výberové konanie, výber (pravidelné miesto výkonu štátnej služby v Bratislave, Michalovciach), z ktorých výberov aj neskôr bol jeden zrušený; žalobkyňa iné dôvody neplatnosti výpovede neuvádzala.

10.3. Malo ísť, podľa tvrdenia žalobkyne, ale aj žalovaného, o toto výberové konanie, o tieto výbery:

- VK XXXX/XX/XX vyhlásené dňa 16.8.2011 na obsadenie voľného štátnozamestnaneckého miesta - stála štátna služba, hlavný štátny radca - vedúci štátny zamestnanec riaditeľ osobného úradu.

Strany sporu zhodne uviedli, že nebolo vhodným pracovným miestom pre žalobkyňu, keďže nebola vo funkcii vedúceho štátneho zamestnanca.

- V XXXX/XXX/XX, výber, vyhlásený dňa 13.9.2011. Týkal sa obsadenia miesta odborného radcu - kontrolór na Daňovom úrade Michalovce, ktoré bolo obsadené V. I., zamestnancom v dočasnej štátnej službe, ktoré napokon bolo ku dňu 31.10.2011 zrušené rozhodnutím generálneho riaditeľstva DR SR č. XX/XXXX/XXX o zrušení štátnozamestnaneckých miest na daňovom riaditeľstve.

- V XXXX/XXX/XX, výber, vyhlásený dňa 13.9.2011. Išlo o miesto obsadené zamestnancom v dočasnej štátnej službe ku dňu 28.9.2011 s miestom výkonu práce na Daňovom úrade Bratislava na vymeriavacom oddelení vo funkcii správca dane.

- V XXXX/XXX/XX, výber, vyhlásený dňa 13.9.2011. Išlo o miesto obsadené zamestnancom v dočasnej štátnej službe ku dňu 28.9.2011 s miestom výkonu práce na Daňovom úrade Bratislava na vymeriavacom oddelení vo funkcii správca dane.

- V XXXX/XXX/XX, výber, vyhlásený dňa 13.9.2011. Išlo o miesto obsadené zamestnancom v dočasnej štátnej službe ku dňu 28.9.2011 s miestom výkonu práce na Daňovom úrade Bratislava na vymeriavacom oddelení vo funkcii správca dane.

- V XXXX/XXX/XX, výber, vyhlásený dňa 13.9.2011. Išlo o miesto obsadené zamestnancom v dočasnej štátnej službe ku dňu 28.9.2011 s miestom výkonu práce na Daňovom úrade Bratislava na vymeriavacom oddelení vo funkcii správca dane.

- V XXXX/XXX/XX, výber, vyhlásený dňa 13.9.2011. Týkal sa štátnozamestnaneckého miesta odborný radca v inom odbornom úseku - na úseku utajovaných skutočností a na organizačnom úrade v Bratislave ako referent zvláštnych úloh.

11. Odvolací súd opakovane uvádza, ako uvádzal už vo svojom rozsudku v poradí prvom v prejednávanej veci, že na to, aby bolo možné výpoveď danú žalovaným žalobkyňi z uvedeného výpovedného dôvodu považovať za platnú, museli byť v čase dania výpovede súčasne splnené všetky zákonom predpokladané podmienky, a síce 1/ zrušenie takéhoto štátnozamestnaneckého miesta; 2/ služobný úrad nemal pre štátneho zamestnanca iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasil s trvalým preložením v (tom istom) služobnom úrade, 3/ so služobným úradom sa nedohodne inak. V čase dania a doručenia výpovede (dňa 28.9.2011) bolo nepochybne preukázané, že štátnozamestnanecké miesto žalobkyne bolo zrušené, že v služobnom úrade, v ktorom žalobkyňa vykonávala štátnu službu (Daňový úrad Košice II), fyzicky nebolo voľné žiadne iné vhodné štátnozamestnanecké miesto; žalobkyňa nežiadala preložiť na iné

služobné miesto, príp. aj v inom meste, v inom kraji, so svojím služobným úradom sa nedohodla inak; navrhla len rozviazať štátnozamestnanecký pomer výpoveďou. Na tomto mieste odvolací súd dodáva, že zostalo irelevantné, že žalobkyňa vychádzala z údajov poskytnutých žalovaným. Ani len netvrdila, nie to preukázala, žeby v neskoršom období žiadala preložiť ju na iné služobné miesto, prípadne aj v inom meste, v inom kraji, a so služobným úradom žeby sa dohodla inak. Neskôr len namietala neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (z dôvodu nesplnenia si ponukovej povinnosti žalovaným) a trvala na tom, aby ju žalovaný ďalej zamestnával. Za skutkového stavu, že žalovaný nemal na Daňovom úrade Košice II žiadne iné vhodné štátnozamestnanecké miesto, že niektoré štátnozamestnanecké miesta na inom služobnom úrade boli obsadené zamestnancami v dočasnej štátnej službe a že na ne bolo vyhlásené výberové konanie, výber, žalovaný si (objektívne) nemohol splniť ponukovú povinnosť, a teda táto mu z tohto dôvodu odpadla. Štátna služba je činnosť, ktorou štátny zamestnanec v rozsahu ustanovenom týmto zákonom alebo osobitným predpisom plní úlohy štátneho orgánu pri vykonávaní štátnej správy alebo plní úlohy pri vykonávaní štátnych záležitostí v služobnom úrade v príslušnom odbore štátnej služby alebo bez určenia odboru štátnej služby, ktorá zahŕňa činnosti uvádzané v ustanovení § 5 zákona č. 400/2009 Z.z. Štátny zamestnanec je fyzická osoba, ktorá v štátnozamestnaneckom pomere vykonáva štátnu službu v služobnom úrade v príslušnom odbore štátnej služby (§ 6 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z.). Odbor štátnej služby je odborný úsek, v ktorom štátny zamestnanec vykonáva štátnu službu (§ 7 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z.). Služobný úrad koordinuje činnosť vo veciach štátnozamestnaneckých vzťahov tohto služobného úradu, ku ktorému vykonáva zriaďovateľskú funkciu podľa osobitného predpisu (§ 9 ods. 5 zákona č. 400/2009 Z.z.). Z vyššie uvedeného vyplýva, že štátny zamestnanec plní úlohy pri vykonávaní štátnych záležitostí v služobnom úrade v príslušnom odbore štátnej služby, na konkrétnom odbornom úseku za predchádzajúceho splnenia podmienok prijatia do štátnej služby, medzi iným aj odborné, kvalifikačné, predpoklady. Znamená to, že splnenie podmienky pre platnú výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru pre nemožnosť štátneho zamestnanca ďalej zamestnávať je, že (len) služobný úrad, na ktorom štátny zamestnanec pravidelne plnil úlohy štátneho orgánu pri vykonávaní štátnej správy alebo pravidelne plnil úlohy pri vykonávaní štátnych záležitostí v príslušnom odbore štátnej služby v čase dania výpovede, tohto štátneho zamestnanca tento konkrétny služobný úrad nemal možnosť ďalej zamestnávať, nemal pre neho miesto zodpovedajúce predovšetkým kvalifikačným predpokladom zamestnanca, dovtedy ním vykonávanej činnosti vzhľadom tiež na dovtedajšiu funkciu, postavenie, samozrejme za súčasného splnenia zákonom dovoleného spôsobu obsadzovania štátnozamestnaneckých miest (§ 20 a nasl. zákona č. 400/2009 Z.z.); nestačilo spĺňať len zdravotné predpoklady. Štátnozamestnanecké miesto žalobkyne (radové miesto štátneho zamestnanca) sa obsadzovalo výberom (§ 20 ods. 2 písm. b/, § 22, § 23 zákona č. 400/2009 Z.z.). Výber osobitne upravoval zákon v ustanovení § 23, a tak pre výber nebolo možné použiť ustanovenie § 22 citovaného zákona upravujúce výberové konanie. Vo vzťahu k voľným štátnozamestnaneckým miestam v iných služobných úradoch ponuka zo strany služobného úradu žalobkyne by nemohla obstáť už len z toho dôvodu, že trvalé preloženie bolo možné (len) po dohode vedúcich úradov príslušných služobných úradov. V prejednávanej veci teda bolo nepochybne preukázané, že služobný úrad žalobkyne v čase dania výpovede nemal pre žalobkyňu iné vhodné štátnozamestnanecké miesto (zodpovedajúce jej kvalifikácii, odbornosti, vzhľadom na jej dovtedajšiu funkciu, postavenie, zdravotný stav), účastníci sa nedohodli inak, a tak bolo namieste len skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, čo sa napokon aj stalo. Výpoveď žalovaného zo dňa 28.9.2011 je platná, spĺňa všetky formálne i materiálne náležitosti. Všetky tieto skutočnosti boli známe už v konaní pred súdom prvej inštancie. Z vykonaného dokazovania ale súd vyvodil nesprávne skutkové závery majúce za následok nesprávne právne posúdenie; už len tieto dôvody boli spôsobilé odôvodniť zmenu napadnutého rozsudku, a tak sa odvolací súd už ďalšími dôvodmi odvolania (odňatie možnosti konať pred súdom žalovanému) nezaoberal. Osobitne odvolací súd dôvodil, že súd prvej inštancie síce vykonal dokazovanie aj záznamom z ústneho pojednávania dňa 28.9.2011, avšak tento nijakým spôsobom nevyhodnotil, neodstraňoval rozpor medzi tvrdením žalobkyne na pohovore a v žalobe v prejednávanej veci, nerozlišoval medzi zákonnou úpravou výberu a výberového konania, vzťah štátneho zamestnanca k služobnému úradu, práva a povinnosti služobného úradu vyplývajúce mu zo zákona č. 400/2009 Z.z., podstatnými náležitosťami služobnej zmluvy. Nebolo možné v konaní použiť žalobkyňou predkladané rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. 6 Sžo 232/2010 z dôvodu rozdielnej právnej úpravy. V danej veci sa totiž vzťah medzi účastníkmi riadil zákonom č. 311/2001 Z.z., nie právnym predpisom nasledujúcim (zákonom č. 400/2009 Z.z.). V prejednávanej veci je rozhodujúcim práve zákon č. 400/2009 Z.z.

12. Je notoriou, že na úrovni štátnozamestnaneckého pomeru, jeho základu, je pracovnoprávny vzťah založený pracovnou zmluvou, hoci sčasti ich upravujú rozdielne právne predpisy (zákon o štátnej službe, Zákonník práce); k pravidelnému miestu výkonu štátnej služby podľa zákona o štátnej službe možno prisúdiť miesto výkonu práce podľa Zákonníka práce. Na posúdenie otázky splnenia si ponukovej povinnosti služobného úradu pri rozviazaní štátnozamestnaneckého pomeru pre organizačné zmeny (ako je tomu v prejednávanej veci) nepochybne možno aplikovať zásady Zákonníka práce a judikatúry v tejto súvislosti.

12.1. Podľa § 43 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (zákon č. 311/2001 Z.z. v znení zmien a doplnkov) medzi podstatné náležitosti pracovnej zmluvy patrilo a patrí i označenie miesta výkonu práce (obec, časť obce alebo inak určené miesto)

12.2. Podľa ustanovenia § 27 ods. 2 písm. i/ zákona č. 400/2009 Z.z. medzi podstatné náležitosti služobnej zmluvy patrilo i označenie pravidelného miesta vykonávania štátnej služby vrátane jeho adresy.

12.3. Z uvedeného potom vyplýva, že akékoľvek zmeny štátnozamestnaneckého pomeru, práva a povinnosti zmluvných strán z neho vyplývajúce, bolo možné riešiť len v nadväznosti na konkrétne dohodnuté podstatné náležitosti, ich zmenu bolo možné dosiahnuť, vykonať, len v súlade so zákonom o štátnej službe (v prejednávanej veci podľa ustanovenia § 31 a nasl. zákona č. 400/2009 Z.z.). Takýto postup v prejednávanej veci preukázaný nebol.

13. Žalobkyňa na svoju obranu predložila právoplatné a vykonateľné rozhodnutia, ktoré potvrdzujú jej názor, že žalovaný jej mal ponúknuť akékoľvek miesto v Slovenskej republike, hoci aj obsadené zamestnancom v dočasnej stálej službe a ak sa tak nestalo, výpoveď, hoci inak spĺňajúca zákonné náležitosti, je neplatným právnym úkonom (napr. rozhodnutie Okresného súdu Košice I. zo dňa 25.9.2012, sp.zn. 35 Cpr 1/2011, rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 15.8.2012, sp.zn. 7 Cpr 2/2012, rozsudok Okresného súdu Košice II. zo dňa 19.10.2012, sp.zn. 18 Cpr 1/2012). Z daných rozhodnutí nevyplýva, žeby súdy riešili podstatné náležitosti konkrétnej služobnej zmluvy, osobitne pravidelné miesto výkonu štátnej služby, a zákonnú možnosť ich zmien.

14. Obdobne dôvodil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 25.1.2017, sp.zn. 5 Cdo 289/2014 (vydaný v predmetnej právnej veci). V ňom uviedol, že nemožnosť zamestnanca naďalej zamestnávať znamená, že zamestnávateľ nemá pre zamestnanca žiadnu prácu, teda ide o absolútnu nemožnosť zamestnanca ďalej zamestnávať; musí teda zamestnancovi ponúknuť akékoľvek voľné miesto, ktoré je k dispozícii v čase výpovede, teda nielen miesto zodpovedajúce pôvodnej pracovnej zmluve, prípadne jeho kvalifikácii a rozhodnutie, či túto ponuku zamestnanec využije, je výlučne na ňom. Výpoveď z dôvodu organizačných zmien môže zamestnávateľ v takom prípade dať platne len vtedy, ak odmietne zamestnanec na také miesto prejsť alebo ak odmietne podrobiť sa predchádzajúcej príprave na túto inú vhodnú prácu. Inou pre zamestnanca vhodnou prácou sa rozumie práca zodpovedajúca zdravotnému stavu, schopnostiam, pokiaľ možno aj kvalifikácii zamestnanca. Ponúkaná vhodná práca môže byť akákoľvek, ktorú má zamestnávateľ k dispozícii a zamestnanec spĺňa zdravotné predpoklady; nemala by byť taká, ktorá je voľná u zamestnávateľa len dočasne. Nie je potrebné, aby zamestnávateľ ponúkal zamestnancovi všetky voľné pracovné miesta, ktoré sú pre zamestnanca vhodné, postačí, ak zamestnávateľ ponúkne len jedno pre neho vhodné pracovné miesto. V posudzovanej veci je rozhodujúce predovšetkým zistenie, či žalovaný (služobný úrad) podľa stavu v čase dania výpovede mal alebo nemal pre žalobkyňu iné vhodné štátnozamestnanecké miesto zodpovedajúce jej zdravotnej spôsobilosti, schopnostiam a kvalifikácii, ktoré by bol povinný žalobkyne ponúknuť. Keďže žalobkyňa pred výpoveďou iné vhodné štátnozamestnanecké miesto neponúkol, bola by výpoveď v súlade s § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. platná len za predpokladu, že v rozhodnom čase takýmto vhodným štátnozamestnaneckým miestom nedisponoval. Z obsahu spisu je zrejmé, že v čase dania výpovede žalobkyňa žalovaný mal zverejnené dňom 13.9.2011 na webovej stránke www.profesia.sk <<http://www.profesia.sk>> zoznam voľných štátnozamestnaneckých miest, na ktoré vyhlásil výberové konania (na Daňovom riaditeľstve SR; právny predchodca žalovaného); do stálej štátnej služby, na rôzne funkcie (hlavný štátny radca - riaditeľ osobného úradu, vedúci štátny zamestnanec, odborný radca - kontrolór, odborný radca - správca, odborný radca - referent ZÚ, CO, BOZP, PO) s možnosťou prihlásenia do výberu do 30.9.2011, a teda neobstojí tvrdenie žalovaného o neexistencii žiadneho vhodného štátnozamestnaneckého miesta. Podľa názoru dovolacieho súdu je dôležitým aj argument žalobkyne, že žalovaný je služobný úrad, ktorý vykonáva svoju pôsobnosť na celom území Slovenskej republiky, čo značne rozširuje možnosti žalovaného ponúknuť voľné štátnozamestnanecké miesto za predpokladu ochoty prezentovanej žalobkyňou. Z tohto rozhodnutia nevyplýva, žeby dovolací súd riešil

podstatné náležitosti služobnej zmluvy so žalobkyňou, osobitne jej pravidelné miesto výkonu štátnej služby, a možnosť ich zmien, postavenie služobného úradu.

15. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu je práve posúdenie podstatných náležitostí služobnej zmluvy, ich zmeny, v súlade so zákonom o štátnej službe dôležité a základom pre rozhodnutie o nárokoch žalobkyne na vyslovenie neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru pre nesplnenie si ponukovej povinnosti žalovaným; o tom, či potom vôbec žalovaný mal povinnosť ponúknuť žalobkyni miesto v inom služobnom úrade, v mieste inom, ako bolo dohodnuté pravidelné miesto výkonu štátnej služby. Ako je uvedené vyššie, túto povinnosť nemal, zákonodarca mu ju neukladal.

16.1. V neskoršom období ako odvolací súd rozhodol v predmetnej právnej veci rozsudkom v poradí prvým, v obdobnej právnej veci, v zhode s právnym názorom odvolacieho súdu vyslovenom v rozsudku v poradí prvom [o nemožnosti splniť si povinnosť ponúknuť žalobkyni voľné miesto (len) v služobnom úrade, v ktorom žalobkyňa pravidelne vykonávala štátnu službu], rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 14.1.2016, sp.zn. 9 Co 606/2013, 9 Co 607/2013, tak, že zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 22.5.2013, č.k. 5 C 128/2008-521, vo výroku o určení neplatnosti výpovede a žalobu v tejto časti zamietol. Na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že ustanovenie § 63 ods. 2 písm. a/ Zákonníka práce vyžaduje od zamestnávateľa, aby zamestnancovi ponúkol všetky voľné pracovné miesta, ale v mieste, ktoré bolo v pracovnej zmluve dohodnuté ako miesto výkonu práce, ktorým miestom ale v prípade žalobkyne bola Bratislava a nie Košice. Preto otázka, či na organizačnej pobočke žalovaného v Košiciach bolo voľné pracovné miesto, nebola významná z hľadiska splnenia si ponukovej povinnosti žalovaným.

16.2. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 25.9.2017, sp.zn. 8 Cdo 132/2016, 8 Cdo 133/2016 (výrokom 1/), zamietol dovolanie v časti napádajúcej výrok rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14.1.2016, sp.zn. 9 Co 606/2013, 9 Co 607/2013, ktorým bol zmenený rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 22.5.2013, č.k. 8 C 128/2008-521, vo výroku o určení neplatnosti výpovede a žalobu v tejto časti zamietol. V bode 27 rozsudku vysvetlil, že z hľadiska tzv. ponukovej povinnosti zamestnávateľa nie je podstatné, či zamestnávateľ vôbec disponuje voľnými pracovnými miestami, t.j. bez ohľadu na to, kde sú tieto pracovné miesta; z hľadiska splnenia tejto hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede možno považovať za relevantné jedine to, či zamestnávateľ má toto miesto k dispozícii v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce. Podľa existujúceho právneho stavu stačí, ak zamestnávateľ pred uplatnením výpovede ponúkne zamestnancovi prácu v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce.

16.2.1. Tento senát dovolacieho súdu v neskoršom období (v zhode s ním aj odvolací súd v predmetnej právnej veci v rozsudku v poradí prvom, senát 9 Co dovolacieho súdu) teda vyslovil právny názor iný ako senát dovolacieho súdu rozhodujúci v predmetnej právnej veci, ako vyslovili prvoinštančné súdy v rozhodnutiach žalobkyňou označených (že žalovaný mal žalobkyni ponúknuť miesto kdekoľvek bolo voľné v Slovenskej republike).

17. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2013, sp.zn. IV. ÚS 697/2013. V ňom Ústavný súd Slovenskej republiky poukázal na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty a ani k dôvere na spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštancie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

18.1. V skutkovo rovnakých alebo podobných veciach [splnenie ponukovej povinnosti ohľadne voľného pracovného (na jeho úrovni služobného) miesta pri rozviazaní pracovného pomeru pre organizačné zmeny zamestnávateľa] už rozhodla najvyššia súdna inštancia a zjednotila rozdielne právne názory súdov v týchto skutkovo rovnakých, resp. obdobných, veciach (§ 22, § 23 zákona č. 757/2004 Z.z.

o súdoch). Najvyšší súd Slovenskej republiky v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2018 pod č. 18 uverejnil zjednocujúce stanovisko s právnou vetou: Z hľadiska splnenia tzv. ponukovej povinnosti zamestnávateľa podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce (v znení od 1. júla 2003) je významné len to, že zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce. Z uvedeného ustanovenia nie je možné vyvodiť, že by bol zamestnávateľ povinný ponúknuť zamestnancovi aj pracovné miesto, ktoré je mimo dohodnutého miesta výkonu práce. Podrobné odôvodnenie tejto právnej vety vyplýva práve z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.9.2017, sp.zn. 8 Cdo 132/2016, 8 Cdo 133/2016 (podrobne uvedený v bode 16.2. tohto rozsudku).

18.2. Tento zjednocujúci právny názor a záver je plne aplikovateľný aj v štátnozamestnaneckom vzťahu pri výpovedi z organizačných dôvodov. Pre odklon od neho nemožno nájsť odôvodnenie v zákone č. 400/2009 Z.z. (rozhodujúci právny predpis v predmetnej právnej veci), osobitne upravujúci podstatné náležitosti služobnej zmluvy (§ 27 ods. 2 citovaného zákona), v spojitosti so zákonom č. 311/2001 Z.z.; nemožno nájsť rozumný dôvod na to, aby sa odvolací súd riadil iným výkladom. Pre odklon od neho nemožno nájsť odôvodnenie ani v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.1.2017, sp.zn. 5 Cdo 289/2014, ktorým je súd v predmetnej právnej veci viazaný.

18.3. Opätovná zmena rozsudku súdu prvej inštancie napriek viazanosti právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v uznesení zo dňa 25.1.2017, sp.zn. 5 Cdo 289/2014, a hoci v predmetnej veci koná a rozhoduje na základe tohto zrušujúceho rozhodnutia, nemôže, bez ďalšieho, nevziať do úvahy skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky zjednotil rozdielne právne názory v otázke, ktorá je podstatná a rozhodujúca aj v tomto súdnom konaní. Viazanosť odvolacieho súdu uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 2 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príslodiach, § 455 C.s.p.) je takto modifikovaná (prelomená) následným zjednotením stanoviska v danej otázke. Za tohto skutkového a právneho stavu veci odvolací súd už nemohol akceptovať dané uznesenie dovolacieho súdu ako jediný, záväzný a nespochybniteľný ústavné konformný výklad pre riešenie základnej otázky sporu. Napokon týmto stanoviskom budú viazané aj senáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v ďalších obdobných právnych veciach (§ 438 ods. 1, čl. 2 C.s.p.; pozri tiež mutatis mutandis uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.1.2010, č.k. III. ÚS 21/2010-40).

19. Všetky vyššie uvedené právne skutočnosti, dôvody, zásady, odôvodňujú záver o tom, že pre splnenie si ponukovej povinnosti žalovaného (jeho právneho predchodcu) bolo rozhodujúce to, či žalovaný (a konkrétne služobný úrad Daňový úrad Košice II, s presnou adresou sídla, na ktorom žalobkyňa pravidelnú štátnu službu vykonávala) podľa stavu v čase dania výpovede (podaním zo dňa 28.9.2011, doručené žalobkyni dňa 28.9.2011) vo vzťahu k žalobkyni mal voľné a vhodné (resp. akékoľvek) služobné miesto zodpovedajúce jej zdravotnej spôsobilosti, schopnostiam a kvalifikácii, ktoré jej mal ponúknuť. Zostalo nepochybné, že takéto miesto nemal, nemal žiadne, a že teda si nemohol splniť ponukovú povinnosť podľa ustanovenia § 47 písm. b/ zákona o štátnej službe; tým jeho ponuková povinnosť odpadla. Všetky označené výbery sa vzťahovali k výkonu štátnej služby v Bratislave, v Michalovciach (ktoré miesto napokon tiež bolo zrušené). Keďže žalobkyňa iné dôvody neplatnosti výpovede neuvádzala, len ten, že žalovaný si nesplnil ponukovú povinnosť, hoci mal pre ňu vhodné a voľné miesta (v Bratislave, v Michalovciach), výpoveď zo dňa 28.9.2011, I/XXX/XXXXX/XX/Tkáč, daná žalobkyni v zmysle § 46 ods. 1 písm. b/ a § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a súčasne v nadväznosti na ustanovenie §120 citovaného zákona aj v zmysle § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 4 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov, doručená žalobkyni dňa 28.9.2011, je platným právnym úkonom. Zostalo už bez právneho významu to, že žalobkyňa bola ochotná za prácou vycestovať; napokon tiež to, že žalovaný vykonáva svoju pôsobnosť na celom území Slovenskej republiky. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie preto zmenil (§ 388 C.s.p.) a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

20. Výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru je platným právnym úkonom, a tak nebol daný žiaden zákonný dôvod zaoberať sa už žalobkyňou uplatneným nárokom na náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru; osobitne či tak mohla urobiť v odvolacom konaní, či si ho uplatnila riadne a včas, či jej patrí v plnej uplatnenej výške spolu s príslušenstvom.

21. Po opätovnom rozhodnutí odvolacieho súdu zostal žalovaný úspešný v konaní pred súdom prvej inštancie, a tak mu odvolací súd priznáva nárok náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v

rozsahu 100 % (§ 396 ods. 2, § 255 ods. I, § 262 ods. I C.s.p.). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p.

22. Aj v odvolacom konaní zostáva žalovaný úspešný v celom rozsahu, a tak mu odvolací súd priznáva nárok náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (§ 396 ods. 1, § 255 ods. I, § 262 ods. I C.s.p.). Aj o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p.

23. Naopak v dovolacom konaní mala úspech žalobkyňa v celom rozsahu, a tak jej priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 % (§ 453 ods. I, ods. 3 C.s.p., § 255 ods. I, § 262 ods. I C.s.p.). Aj o výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p.

24. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p.) v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).